

ชื่อวิทยานิพนธ์	การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเรื่องพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ ฉบับสำนวนภาคใต้กับฉบับสำนวนภาคกลาง
ผู้เขียน	นางประไพ แก้วนาวิ
สาขาวิชา	ภาษาไทย (สายวรรณคดี)
ปีการศึกษา	2535

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมท้องถิ่นเรื่องพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ฉบับสำนวนภาคใต้ของจังหวัดปัตตานีกับฉบับสำนวนภาคกลางของหอสมุดแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร โดยศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของวรรณกรรม พุทธปรัชญาที่ปรากฏในวรรณกรรม เนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะร่วมและลักษณะแตกต่าง

ผลการศึกษาเปรียบเทียบพบว่า วรรณกรรมเรื่องนี้มีลักษณะของวรรณกรรมที่ร่วมกันคือ เป็นหนังสือสมุดไทยขาว จารด้วยหมึกสีดำ ใช้อักษรไทยสมัยรัตนโกสินทร์ ตอนต้น และแต่งด้วยคำประพันธ์ประเภทกาพย์ แนวคิดของเรื่องคือ "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"เค้าโครงเรื่องกล่าวถึงการกำเนิดของพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ และพระปรมัตต์ โดยดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา โวหารที่ใช้ตรงกันคือ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร อุปมาโวหารและเทศนาโวหาร

ลักษณะแตกต่างได้แก่ จำนวนบรรทัดในแต่ละหน้าไม่เท่ากัน จำนวนบรรทัดของอักษรขอมในฉบับสำนวนภาคใต้มีมากกว่าฉบับสำนวนภาคกลาง คำประพันธ์ประเภท ร่ายยาวมีเฉพาะในฉบับสำนวนภาคใต้ เค้าโครงเรื่องฉบับสำนวนภาคใต้ตอนที่หนึ่งกล่าวถึงพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ ตอนที่สองกล่าวถึงพระปรมัตต์ ฉบับสำนวนภาคกลาง ฉบับเลขที่ 40 ตอนที่หนึ่งกล่าวถึงการกำเนิดพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ ตอนที่สองกล่าวถึงการไปคูพระมาลัยเจดีย์ที่เมืองหงสาวดี นอกจากนี้วรรณกรรมทั้งสองสำนวนมีการเปิดเรื่องและการจบเรื่องแตกต่างกัน สำนกโวหารมีใช้เฉพาะในฉบับสำนวนภาคใต้เท่านั้น

พุทธปรัชญาในวรรณกรรมเรื่องพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ทั้งสองส่วน
กล่าวถึงเรื่อง บุญกิริยาวัตถุ 3 และเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจปาฏิหาริย์
การเวียนว่ายตายเกิด นรก สวรรค์ และความเชื่อเรื่องเทวดา ส่วนพุทธปรัชญา
เรื่อง อริยสัจ 4 ไตรลักษณ์ ปฏิจ্ঞสมุุปบาท ธรรมมีอุปการะมาก กุศลมูล อกุศลมูล
เบญจศีล โพชนงค์ 7 ตลอดจนความเชื่อเรื่องนิพพาน กฎแห่งกรรม และความเชื่อ
เรื่องชาติ ภพ มีเฉพาะในฉบับส่วนนภาคใต้

เนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรมทั้งสองส่วนได้สะท้อนภาพสังคมพุทธศาสนา
สังคมเกษตรกรรม การทำนา ค่านิยมที่มีต่อบิดา มารดา และครูอาจารย์ ส่วนประเพณี
การเทศน์มหาชาติมีกล่าวถึงในฉบับส่วนนภาคกลาง สภาพสังคมเกษตรกรรมในฉบับ
ส่วนนภาคใต้กล่าวถึงการลงแขกเกี่ยวข้าว ฉบับส่วนนภาคกลางสะท้อนภาพการใช้
วัวไถนา สำหรับเนื้อหาเกี่ยวกับสภาพสังคมทั่ว ๆ ไปในฉบับส่วนนภาคใต้ บรรยายถึง
ความอุดมสมบูรณ์ของท้องถิ่นและสะท้อนสภาพสังคมที่สงบสุข ค่านิยมเกี่ยวกับการกินหมาก
และวัฒนธรรมการใช้ภาษาถิ่นปรากฏเฉพาะในฉบับส่วนนภาคใต้

Thesis Title	A Comparative Study of the Southern and Central Thai Versions of "The Five Buddhas"
Author	Mrs. Prapai Kawnawee
Major	Thai (Literature)
Academic Year	1992

Abstract

This is a comparative study of two versions of the work of Thai folk literature, "The Five Buddhas" : the southern Thai version from Pattani and the central Thai version found at the National Library in Bangkok. The study compares their literary style, philosophical content as well as the two societies depicted in the two works.

These two versions of "The Five Buddhas" have the following similarities. Both versions are in the form of "Samut Thai" - a whitened long book made of pulp from trees and are written with black ink in the early Rattanakosin Thai script. They are also both composed in "Kaap" (a kind of Thai verse form). The theme of both is that each man gets what he deserves. The plot recounts the birth of the Five Buddhas and the Paramattha (the Absolute Truth) in chronological order. Narrative, descriptive, methaphorical and didactic dictions are used in both works.

As for their differences, the number of lines in each page are different and there are more lines in Khmer

script in the southern Thai version than in the central Thai version. "Rāai" (a kind of Thai poetry) and illustrative expressions appear in the southern Thai version only. The first chapter of the southern Thai version deals with the Five Buddhas and the second with the Paramattha. The first chapter of the 39th in the central Thai version, however, refers to Buddhakosajarana translating dharma in Ceylon. The second concentrates on the Paramattha. The first chapter of the 40th in the central Thai version describes the birth of the Five Buddhas and the second the visit to Phra Malai Chedi in Pegu. In addition, the prologues and the epilogues differ in each work.

The philosophical content that the Buddha expresses in both versions deals with the three Puññakiriyāvatthu (the three items of meritorious action), the belief in power, miracles, incarnation, heaven, hell, and devas, knowledge of the four Ariyasacca (the four noble truths of Buddhism), Tilakkhaṇa (the Three Signs of Being), Paṭiccasamuppāda (the law of Dependant Origination), the virtues of great assistance, Kusalamūla (root of good action), Akusalamūla (root of bad action), Pañcasīla (the Five Rules of Morality), the seven Bojjhaṅga (the seven Constituents of Enlightenment) and the belief in Nirvana. The idea of destiny as determined one's past deeds, the belief in jāti (rebirth), and Bhava (state of existence) are included in the southern Thai version only.

Both works describe Buddhist and agricultural communities with respect to cultivation practices and social values towards parents and teachers. Only in the central Thai version is the tradition of preaching a sermon on the story of the last great incarnation of the Buddha included. Regarding the agricultural society, the Southern Thai version describes neighbors gathering at harvest time to help one another whereas the central one describes the use of cows in ploughing, Furthermore, the southern Thai version depicts a peaceful society rich in resources. This is not emphasized in the central Thai version. The tradition of betel chewing and the use of dialect also appear only in this version.